

spørgsmaal, men det blev, som han ogsaa har sagt, et Bengespørgsmaal, det blev nœgtagtigere udtalt et Rigsretsspørgsmaal. Saaledes som han har stillet Sagen i hans hele Argumentation, saa er det et Spørgsmaal, som slet ikke vedkommer den nye Lovgivning, men det er et juridisk Spørgsmaal om Anvendelsen af den gjældende Lovgivning paa de tidligere forhaandenværende Conjunctionurer, som ikke længere ere tilstede (Tscherning: Jo!) Nei! (Tscherning: Lovens Dphør!). Jeg skal strax svare den ærede Rigsdagsmand herpaa; men jeg troer, at vi ville komme bedre frem i Sagen, dersom vi idag ikke saa ofte afbrød hverandre. Altsaa, naar man taler om en Indkaldelse af Hestene i Anledning af overordentlige Conjunctionurer i Henshold til Forordningen af 14de September 1774 § 30, saa paastaer jeg, at, naar man seer ganske simpelt paa Loven af 14de September 1774, ganske jævnt og eenfoldigt, saa har Forordningen af 14de September 1774 ikke ved de forbigaaende Conjunctionurer, hvorom der i den er Tale, tænkt sig saadanne Forhold som det, hvorom der i dette Lovforslag er Tale. Den Anordning, som paalægger et Hestehold, som derefter siger, at under visse Conjunctionurer kunne Hestene indkaldes til Regimenterne til bestandig Tjeneste, og som endvidere taler om, at der igjen, naar disse Conjunctionurer ere forbi, kan forholdes efter Forordningen, saa at nye Heste atter blive at stille, denne Forordning altsaa, som tænker sig den vedværende Hesteholdsbyrde, men en midlertidig Conjunctionur, under hvilken Hestene indkaldes til Tjeneste, efter hvilken Conjunctionurs Dphør blive at stille igjen nye tjenstdygtige Heste, den Lov har ikke under sine overordentlige Conjunctionurer tænkt sig det Tilfælde, at Lovgivningen ophævede den hele Hesteudning.

Det er vistnok en overordentlig Conjunctionur i en vis Forstand, men den er saa overordentlig, at den slet ikke havde kunnet falde Loven ind (Tscherning: Jo, dersom den var kommen i Loven!). Nei, jeg siger, det var slet ikke saldet Loven ind at give Bestemmelser om, hvorledes Forholdene skulde opgjøres, naar hele Loven ophævedes. Loven tænkte paa saa-

danne Conjunctionurer, som vare i nogen Tid; men derpaa høre op, og, naar de vare forbi, saa forholdtes atter efter de tidligere Bestemmelser i Forordningens § 28. Naar man nu altsaa vil støtte sig til denne Forordnings § 30, saa er det ganske rigtigt, som den ærede Rigsdagsmand sagde, „det er et Spørgsmaal, om Regjeringen har handlet rigtigt eller urigtigt ved ikke at indkalde Hestene, det er et Spørgsmaal, og, om man vil stille Sagen paa Spidsen, et Rigsretsspørgsmaal, om den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), dengang han var Krigsminister, handlede rigtigt eller urigtigt ved ikke at indkalde dem. Det er fremdeles et Spørgsmaal, og, om man vil stille Sagen paa Spidsen, et Rigsretsspørgsmaal, om de nærværende Ministre have handlet rigtigt ved senere, da der kunde være Tale om overordentlige Conjunctionurer, ikke at indkalde Heste; men det er ikke et Spørgsmaal, som vedkommer os her. Under denne Sags legislative Behandling ere vi frigjorte for disse Undersøgelser, og skulle blot søge en billig Opgjørelse med de tidligere Hesteudredere, saaledes som Forholdet naturligt stiller sig frem for Thinget. Naar vi nu tage Sagen paa denne Maade, saa er det det Slags Spørgsmaal, som ikke i og for sig forekomme mig at egne sig til nogen meget udsørlig Begrundelse, det er et temmelig lille, ringe og ubetydeligt Spørgsmaal, der er Tale om, og det er forekommet Udvalgets Majoritet, at den Afgjørelsesmaade af nærværende temmelig ubetydelige Spørgsmaal, som forelaae her i Lovudkastet § 2, i det Væsentlige var ganske sund, jevn og billig. Der har kun været eet Stykke, hvori Forslaget forekommer Fleertallet at være urigtigt, idet det nemlig satte Statskassen i en usordeelagtig Stilling. Udcastet gav Vedkommende et Valg, hvorefter Udrederen kunde tage den Hest, han ønskede, imod et Veberlag af 46 Rbd., men Udrederne kunne ogsaa lade være at tage Hestene, naar Hestene vare saa daarlige, at de hellere vilde være frie for dem. Dette Valg forekommer os at burde bortfalde; derpaa gaaer altsaa vort Forslag ud, hvorhos vi foreslaae, at der tilføies en Bestemmelse, som sikrer Udbetalingen, og, i fornødent Fald, Inddrivelsen af det